

ята през последното десетилетие на комунизма, сега изглежда странно несъвместимо с агресивната, "всяка коза за свой крак" атмосфера на посткомунизма, в която няма много място за неговото кредо за "живот в истина".

Хавеловото съчувствено отношение към ромите се оказва крайно непопулярно, тъй като бързото нарастване на това малцинство се възприема като всепроникваща заплаха. През 1991 г. едно съпоставително международно социологическо проучване показва, че 91 % от чехословаците проявяват отрицателно гледище спрямо ромите, много по-висока степен на антипатия към етническа група, отколкото изразената от всяка друга европейска нация, включена в това проучване (Times Mirror 1991). Тази разпространена неприязън намира публична изява по различен начин, проявява се дори в такива невероятни контексти като конкурс за красота. Запитана по националната телевизия за амбициите ѝ в живота, една претендентка за титлата Мис Чехословакия 1993 г. отговори просто: "Искам да стана прокурор, за да мога да изчистя града си от всичките му кафявокожи жители." В бурята от публикации, която последва, новоприетата студентка Магдалена Бабичка обяснява, че всичко било просто едно досадно недоразумение (Stewart 1993).

Антагонизмът не се ограничава само до словесни атаки. Обърканите условия на бърз икономически растеж и несигурно правно междуцарствие поощряват появата на неофашистки групи, които прибегват до по-директен начин на изява на своите чувства. Те варират от скинхедс банди до Ку Клукс Клан и "Бяла лига" (*Bílá liga*). Расистки мотивирани атаки и дори убийства на роми започват да нарастват, придружени от обвинения, че полицаите често гледат на тях като безразлични зрители (Tritt 1992:93-109). Един неонацистки скинхед, горд притежател на вермахтски шлем, се хвали, че е застрелял ром с пушка от пражкия си балкон - в името на спорта (David and Serotek 1991).

На 24 ноември 1991 г. няколкостотин скинхедс маршируват